

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.471 van 5 november 1997
in de zaak A. 41.562/G-33.**

In zake : 1. Daniël TAVEIRNE,
2. Rosane VANCAUWENBERGHE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

ALGEMENE VERGADERING VAN DE AFDELING ADMINISTRATIE,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël TAVEIRNE en Rosane VANCAUWENBERGHE op 10 november 1989 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 21 augustus 1989 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting houdende verwerping van hun beroep tegen het besluit van 30 oktober 1986 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan eerste verzoeker de ARAB-vergunning wordt geweigerd om zijn varkensfokkerij, gelegen te Wingene, Schaapsdreef 1A, uit te breiden met twee stallen voor 900 dieren elk, en houdende bevestiging van het beroepen deputatiebesluit;

Gezien het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. BAERT;

Gelet op de beschikking van 24 september
1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 maart 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart
1997;

Gelet op het bericht van 25 maart 1997
waarbij de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 15 september
1997 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene
vergadering van de afdeling administratie van de Raad
van State;

Gelet op de beschikking van 17 september
1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober
1997, om 15 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor
verzoekers, en van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van
Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat volgende feitelijke gegevens voor de afhandeling van de zaak van belang zijn :

1.1. De verzoekende partijen baatten aan de Schaapsdreef 1A te Wingene een varkensbedrijf uit. Zij beschikten daartoe over een exploitatievergunning geldend tot en met 17 april 1995, voor twee stallen van 600 varkens elk.

1.2. Op 5 juni 1986 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wingene een bouwvergunning voor twee bijkomende mestvarkensstallen.

1.3. De bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen weigert op 30 oktober 1986 de exploitatievergunning voor het houden in elk van die stallen van 900 varkens.

1.4. Met het bestreden besluit verwerpt de bevoegde Gemeenschapsminister het door de verzoekende partijen tegen voormeld deputatiebesluit ingesteld administratief beroep en bevestigt hij dat besluit.

1.5. Intussen wordt de varkenshouderij alleen nog uitgebaat door de tweede verzoekende partij. Zij bekam daartoe een milieuvergunning voor 1.200 mestvarkens. Een vergunning voor 1.800 bijkomende varkens werd opnieuw geweigerd. Tegen die weigering werd door tweede verzoekster een vordering tot schorsing en een annulatieberoep ingesteld. De vordering tot schorsing werd verworpen bij het arrest nr. 63.433, van 5 december 1996, omdat de voorwaarde betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet was vervuld.

1.6. Ondanks de weigering van de vergunning voor het houden van varkens in de twee nieuwe stallen, werden deze stallen toch geëxploiteerd, hetgeen tot strafrechtelijke veroordelingen van eerste verzoekende partij en tot administratieve dwangmaatregelen heeft aanleiding gegeven;

2. Overwegende dat bovenvermeld feitenrelaas de vraag doet rijzen of de verzoekende partijen over het rechtens vereiste actuele belang beschikken om de gevraagde vernietiging te vorderen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen dit belang in hun laatste memorie als volgt staven :

3.1.1. Vooreerst stellen zij dat een vernietigings-arrest alleszins voor gevolg heeft dat de minister opnieuw uitspraak zal moeten doen, met eerbiediging van het gezag van gewijsde van het arrest, over hun vergunningsaanvraag en dat de mogelijkheid bestaat dat de verwerende partij hen bij wijze van rechtsherstel een vergunning verleent voor de toekomst.

3.1.2. Op de tweede plaats voeren zij aan dat ook "kan overwogen worden of aan een ministerieel vergunningsbesluit dat tussenkamt na een vernietigingsarrest geen retroactieve waarde moet worden toegedicht", gelet voornamelijk op het feit dat dergelijk arrest terugwerkende kracht heeft; dat zij betogen :

"Een overheidsbeslissing treedt na vernietiging wel degelijk met terugwerkende kracht in de plaats van het vernietigde besluit, zodat concludant alsdan ook voor het verleden geacht wordt steeds over de vereiste vergunning beschikt te hebben (zie hierover ondubbelzinnig R.v.St. DEGREVE en DUMONT, nr. 37.677, 20 september 1991, en de duidelijke noot van LEVERT, P. in Amén. 1992, 34-40).

Bijvoorbeeld in milieuvergunningszaken is deze terugwerkende kracht onvermijdelijk, gezien in de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunnings-decreet een dwingende termijn van vijf maand is voorzien waarbinnen de minister uitspraak moet doen over een ingediend administratief beroep.

Neemt men niet aan dat het besluit na vernietiging terugwerkende kracht heeft, dan wordt dit in elk geval buiten de gestelde termijn genomen en is het dus laattijdig.

Het ministerieel besluit na vernietiging moet inderdaad in de plaats komen van het vernietigde besluit, en dit ook in temporeel opzicht";

3.2.1. Overwegende, ten aanzien van het eerste argument van de verzoekende partijen, dat uit het feit dat de basisvergunning waarop de gevraagde uitbreiding betrekking heeft verstreken is, noodzakelijkerwijze voortvloeit dat, na een gebeurlijke vernietiging door de Raad van State, de verwerende partij alleen de aanvraag zou kunnen afwijzen bij gebrek aan een voorwerp; dat dit principe met betrekking tot de milieuvergunningen wordt verwoord in artikel 30, § 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), dat bepaalt dat de vergunning voor de verandering van een inrichting verleend wordt voor een bepaalde duur waarvan de einddatum deze van de lopende vergunning niet mag overschrijden;

3.2.2.1. Overwegende, ten aanzien van het tweede argument van de verzoekende partijen, dat uit de aard van de exploitatie- en de milieuvergunning voortvloeit dat dergelijke vergunningen voorafgaand aan het starten van de uitbating van de betrokken hinderlijke inrichtingen moeten worden verkregen; dat artikel 4 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning dan ook expliciet stelt dat het een "voorafgaande" vergunning betreft; dat het strijdig is met het wezen van een dergelijke vergunning om deze te verlenen voor een periode die zich uitsluitend in het verleden situeert; dat de verwijzing naar 's Raads arrest

nr. 37.677, van 20 september 1991, inzake DEGREVE en DUMONT, niet opgaat; dat in dat arrest immers sprake is van een bouwvergunning, die niet enkel voor het verleden werd verleend, maar die hoofdzakelijk uitwerking heeft in de toekomst; dat weliswaar in bedoeld arrest wordt gesteld dat, wat het verleden betreft, de na vernietiging van een eerste bouwvergunning verleende tweede bouwvergunning geacht moet worden in de plaats te zijn gekomen van de vernietigde vergunning, doch deze vaststelling enkel en alleen werd gedaan om te antwoorden op de vraag of de nieuwe bouwvergunning al dan niet een vergunning tot regularisatie van een zonder voorafgaandelijke bouwvergunning opgerichte constructie betreft; dat het in meervermeld arrest nr. 37.677 bovendien gaat om de substitutie van een vernietigde vergunning door een nieuwe vergunning, daar waar in onderhavig geval volgens de verzoekende partijen een vergunningsbesluit met terugwerkende kracht in de plaats van een weigeringsbeslissing zou moeten treden; dat uit bedoeld arrest dus geenszins mag worden afgeleid dat "een overheidsbeslissing", genomen na vernietiging van een eerdere overheidsbeslissing, met terugwerkende kracht in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;

3.2.2.2. Overwegende dat niet valt in te zien hoe het feit dat het milieuvergunningsdecreet dwingende termijnen oplegt om te beslissen over administratieve beroepen, tot gevolg zou hebben dat het na een gebeurlijke vernietiging te nemen nieuwe besluit "in temporeel opzicht" in de plaats zou komen van het eerste, vernietigde, weigeringsbesluit; dat de verzoekende partijen in dit verband bovendien ten onrechte stellen dat, indien men niet aanneemt dat "het besluit na vernietiging terugwerkende kracht heeft, ... dit in elk geval buiten de gestelde termijn genomen (wordt) en ... dus laattijdig (is)"; dat immers -principe dat overigens ook wordt gehuldigd in het door de verzoekende partijen

aangehaalde arrest DEGREVE en DUMONT- na de betekening van het vernietigingsarrest de verwerende partij nog over de volle termijn om over het beroep uitspraak te doen, beschikt; dat de overheid, na de betekening van het vernietigingsarrest, de zaak immers heropneemt in de toestand waarin ze zich bevond na het indienen van het beroep dat tot de vernietigde beslissing heeft geleid;

3.3. Overwegende dat de loutere ponering "ongeacht de consequenties die het arrest kan hebben voor de eventuele aansprakelijkheid van de overheid wegens de onwettig bevonden weigering in het verleden" in de argumentatie die wil aantonen dat de verzoekende partijen op grond van een annulatiearrest een vergunning voor de toekomst kunnen bekomen, geenszins kan beschouwd worden als de adstructie van een belang en dit des te minder nu de verzoekende partijen ter terechtzitting uitdrukkelijk hebben verklaard geen schadevergoeding, maar uitsluitend een herstel in natura na te streven;

3.4. Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat de argumentatie die de verzoekende partijen hanteren om hun actueel belang bij de gevorderde vernietiging te staven, niet opgaat; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is; dat het evenwel, gelet op de omstandigheden van de zaak, gepast voorkomt de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november 1900 zevenennegentig, door de algemene vergadering van de afdeling administratie, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	Ch.-L. CLOSSET,	kamervoorzitter,
	J.-C. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	M. LEROY,	staatsraad,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	Ph. HANSE,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	P. LIENARDY,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BOVIN,	staatsraad,
Mevr.	St. GEHLEN,	staatsraad,
de HH.	J. SMETS,	staatsraad,
	J. VANHAEVERBEEK,	staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. LANGBEEN.

G. BAETEMAN.